

NUMMER 17

1. SEPTEMBER 1928

77. AARGANG

PRÆSIDENT WIDTSOE'S BESØG I DANMARK.

Den Danske Mission havde den Glæde og Ære at have Besøg af Præsidenten over den Europæiske Mission, Apostel John A. Widtsøe, der ankom til København via Esbjerg Torsdag Morgen den 9. August.

Da Præsident Widtsøes Komme til København var bleven gjort den københavnske Presse bekendt ved specielle Indbydelser til dens Repræsentanter om at overvære Moderne, hvor Præs. Widtsøe vilde tale, og hvor han kunde træffes, havde adskillige Journalister givet Møde Torsdag Morgen for at faa et Interview med ham, og for første Gang i den Danske Missions Historie blev disse Interviews publiceret temmelig uforbeholdne og nogle af dem endda uden de sædvanlige sarkastiske Kommentarer angaaende »Mormonerne«. Et af Bladene skriver saaledes om Præsident Widtsøe: »Dr. Widtsøe er en meget prominent Mand indenfor Mormonkirken, han er saaledes en af Kirkens tolv Apostle, men af Profession er han Professor i Kemi og anses indenfor visse Omraader for at

være en stor Ekspert, som de Forenede Staters Fællesstyrelse ofte konsulterer i Spørgsmaal vedrørende Overrisling af tort Land. Om dette Emne har Professoren skrevet flere Boger, der er oversat paa Alverdens Sprog.«

Under store Overskrifter som: »Europas Mormonpræsident i København«, »Mormonernes Øverste ankom i Morges til København« o. s. v., var Præsident Widtsoes Komme derfor bleven bekendtgjort i den københavnske Presse tillige med, at hans Billede og et Interiørbillede af den store Sal i Korsgade 11 fandtes paa fremtrædende Steder i Bladene.

Præsident Widtsoes Besøg i Danmark havde været inodeset længe med stor Forventning, og det var derfor med Glæde, at vi bod ham Velkommen ved Ankomsten til København. Paa Grund af den knappe Tid, Præsident Widtsoe kunde afse til sit Besøg i Danmark, blev alle de i den Danske Mission virkende Missionærer indkaldt til en Missionær-Konference i København.

Der afholdtes Søndagsskole som sædvanlig Søndag Formiddag Kl. 10,30. Salen var smukt dekoreret med et Væld af Blomster og Planter, medens selve Forhøjningen var draperet med danske, amerikanske og norske Flag. Paa Sangkorets Pladser sad alle Missionærene i den Danske Mission samt fire fra Sverige. Da Præsident Widtsoe traadte ind i Salen, rejste den talrige Forsamling sig som et Ærbødighedstegn til ham. Ved Slutningen af Søndagsskolen, hvor alle de forskellige Klasser havde været besøgte, udtalte Præs. Widtsoe sin Glæde ved at være tilstede, og at Københavns Grens Søndagsskole var den største, han havde set i den Europæiske Mission. Der var 197 tilstede.

Efter Søndagsskolen blev Præsident Widtsoe, Missionærene og alle udenbys Søkende samt Søkende fra Sverige inviteret ned i den lille Sal til en Middag, der var arrangeret af de fem Organisationer i Københavns Gren. Salen og Bordet var nydeligt dekoreret med Blomster samt røde, hvide og blaa Bændler langs Bordkanten. Et »Velkommen« flammede med store Bogstaver for Enden af Salen.

Fra venstre til højre, 1. Række: A. P. Andersen, Distriktspræsident L. Aage Kjolbye, Distriktspræsident G. Philip Jensen, Ida A. Petersen, Præsident John A. Widtsøe, Missionspræsident Joseph L. Petersen, Distriktspræsident Chr. Dausel, Distriktspræsident Ole Anderson (aflest), Minnie Anderson, Hans N. Ogaard, 2. Række: Theodore Jacobsen, Douglas Thomsen, Clarence B. Jacobs, Gunner M. Nielsen, Richard T. Andersen, Juel Andreasen, N. J. Andersen, Le Roy Larsen, Sylvester W. Muir, Aldrid Christensen, Nephi M. Jørgensen, Clifton E. Henrichsen, 3. Række: James C. Ostegarr, Seth J. Larsen, Max R. Christensen, Robert L. Erikson, Albert M. Olsen, Peter M. Andersen, George H. Carlsen, Ira A. Christensen, Anders Andersen, Orval D. Benson, Ellis P. Christiansen.

Søndag Eftermiddag Kl. 2 afholdtes et Møde, hvortil i Særdeleshed Kirkens Medlemmer var indbudte, og en ret talrig Forsamling var tilstede. Følgende Missionærer udtalte sig i Korthed: Præs. Chr. Dausel, Aalborg Distrikt, Anders P. Andersen, Clarence B. Jacobs, Douglas Thomsen, Orval D. Benson, Præs. Heber J. Olsen, Malmö Distrikt, hvorefter Præsident Widtsøe talte til Medlemmerne om deres Pligter. Herren ønsker, udtalte han, at vi lever et rent og dydigt Liv, og at vi holder hans Bud, betaler vor Tiende, holder Visdomsordet saaledes, at Herrens Aand kan bo og virke i os. Vær med til at udføre Missionsarbejde, hvor Lejlighed gives. Sæt et Eksempel saaledes, at Verden maa forstaa, at »Mormonismen« gør »daarlige Mennesker gode og gode Mennesker bedre«. Tilstede 193.

Søndag Aften begyndte Folk allerede at strømme ind længe før, Mødet begyndte, og snart var hver eneste Siddeplads optaget. Distriktspræsident Philip Jensen talte først og henledte sine Bemærkninger til Frafaldet fra Kristi Kirke og bar Vidnesbyrd om Evangeliets Gengivelse ved Profeten Joseph Smith. Missionspræsident Joseph L. Petersen var næste Taler og omtalte Guddommen. Forklarede, hvorfor vi tror paa, at Gud er en Personlighed med et Legeme af Kød og Ben, og at der er tre Personer i Guddommen. Præsident John A. Widtsøe talte om »Mormonismens Frugter og Bestræbelser«. I tidligere Dage, udtalte han, havde Folk en ganske mærkværdig Opfattelse af »Mormonerne«; men formedelst de mægtige Sving, Udviklingen har taget, og de bedre Færdselsmidler, der er tilvejebragte, var der Tusinder, der havde besøgt Utah og »Mormonerne« og faaet en dybere og bedre Forstaaelse af dette Folk. De havde fundet et Folk, der var tolerante, der elskede Friheden, der levede et sundt og kysk Liv. Der findes blandt dette Folk nogle af de bedste Skoler, Universiteter og andre Lærestalter, der kan findes i Verden. Statistiken viser, at ca. 70 pCt. af Kirkens Medlemmer ejer deres egne Hjem. Fødselsprocenten er højere, Dødelighedsprocenten lavere

blandt Mormonerne. Og hvad er Resultatet? En Generation er opvokset af stærke, maalbevidste Mænd og Kvinder, rene paa Sjæl og Legeme. Og det er disse, der bliver sendt ud blandt eder, ikke for at hoste Ære og Guld, men for at bære Vidnesbyrd om Jesu Kristi Evangelium og for at gøre Menneskene bedre ved at høre og annamme Evangeliet. Bar et stærkt og gribende Vidnesbyrd om, at Gud lever, og at Jesus Kristus er hans enbaarne Son i Kodet og om Evangeliets Gengivelse til Jorden i disse de sidste Dage. — Der var 350 tilstede, hvoraf over Halvdelen var Fremmede.

Mandag Formiddag og Eftermiddag afholdtes et Missionærmøde, hvor Tiden brugtes til Droftelse af forskellige Problemer henhørende til Missionsarbejdet, hvorefter Præsident John A. Widtsoe og Joseph L. Petersen gav Raad og Instruktioner til Missionæerne. Foruden Præs. Widtsoe, Præs. Petersen og Str. Petersen var der 30 Missionærer fra Zion tilstede, der alle virker i den Danske Mission.

Præsident Widtsoe forlod Danmark Mandag Aften for at besøge den Norske og Svenske Mission, men forinden sin Afrejse udtalte han sin Paaskønnelse for alt, hvad der var gjort for at gøre hans Ophold i Danmark saa interessant, samt sin dybe Taknemmelighed til Søskenne, der havde medvirket ved Dekorationen af Salen, og for Maaltiderne, der var serveret. Ligeledes til Sangkoret, der havde medvirket ved Moderne med dets smukke Sange. Præs. Widtsoe udtalte ligeledes sin Glæde og Tilfredshed med Arbejdet og Udsigterne for Fremtiden i den Danske Mission samt haabede snart at kunne besøge Danmark igen.

Under Præs. Widtsoes Besøg blev Kirkens nye Byggegrund inspiceret, og alle Planerne til Opførelsen af den nye Kirkebygning og Hovedkvarter for den Danske Mission blev grundigt gennemgaaet. Præsident Widtsoe udtalte Ønsket om, at de nuværende Planer blev forbedret saaledes, at den Danske Mission vilde have et absolut tidssvarende og tilfredsstillende Hovedkvarter og Modehus.

PASSERER ET HUNDREDE.

Der er nu 101 organiserede Stave i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. De fem Snese var passeret Søndag den 1. Juli 1928, da Præsident Heber J. Grant og andre af Kirkens Hoved-Autoriteter mødte med Medlemmerne af Alpine Stav og dannede to nye Stave, saaledes at der blev tre i Stedet for som forhen en. Forandringen var foraarsaget paa Grund af den stærke Vækst i Befolkningen paa denne Egn og Nødvendigheden af mere intimt og direkte Opsyn med Medlemmerne af Kirken, som lever paa denne Egn, der tidligere udgjorde Staven, fra hvilken den kirkelige Deling blev foretaget.

For næsten 25 Aar siden saa Kirken Nødvendigheden af en mindre territorial Inddeling og begyndte dette Arbejde med at dele den gamle Salt Lake Stav, der en Gang omfattede hele Territoriet indenfor Salt Lake Amts geografiske Grænser. Dette blev efterfulgt ved at dele andre Stave, hvor Tilstanden syntes at retfærdiggøre en saadan Forandring — et Arbejde, der har været til stor Fordel for Folket i disse Stave og har tilvejebragt et nærmere og mere virkningsfuldt Samarbejde mellem Kirkens Medlemmer og de præsiderende Autoriteter.

Der er nu noget mere end et Tusind Wards (Sogne) og uafhængige Grene i de organiserede Stave, der alle er mere eller mindre fuldt ud organiserede, og dette giver en vældig Hær af Mænd og Kvinder, der er virksomme i Kirkens Arbejde. Læg saa til dette de almindelige Medlemmer, der maaske ikke direkte er knyttet til de officielle Ledere i de forskellige Organisationer, saa faar man en temmelig god Forstaaelse af Pligterne og Arbejdet udført af dem, der udgør det virksomme Medlemsskab i Kirken. Sikkerligt, Zion vokser og udvider sine Grænser hurtigt samtidig med den gode Indflydelse fra de forskellige Forgreninger i Kirkens Virksomhed.

Deseret News.

HVAD UTAH PRODUCERER.

Indtægterne ved Utahs Landbrug beløber sig til mere end 375 Mill. Kr. aarlig. Kvæg- og Faareavlen til 940 Mill. Kr., og Fabrikernes Produkter giver Staten en Indtægt af 1125 Mill. Kr. aarlig.

Utah er Nr. 2 af alle Stater i de Forenede Stater i Produktion af Soly, Nr. 3 i Bly, Nr. 4 i Kobber, Nr. 6 i Guld.

Nogle af de bedste og fineste Bygningssten i Verden findes i Utah. Granit, Sandsten og forskellige Arter Marmor og ligeledes Onyx-Sten findes i rigelig Mængde.

Næsten enhver kendt Kornsort kan trives og vokser i Staten. Gennemsnitsafgrøden for Havre er 50 bushels (1 bushel ca. 1 Skæppe) pr. acre Land; Byg 44 bushels. Utah staar som Nr. 2 i Kartoffelavl i de Forenede Stater.

Utah producerer aarligt saa megen henkogt Mælk i Daaser, at der kunde dannes en Linie af Daaser fra Salt Lake City, Utah, til Paris, Frankrig.

HVORFOR JEG TROR PAA MORMONS BOG.

(*Nephi Jensen* i »The Deseret News«.)

Et af de bedste Beviser paa Sundheden i »Mormonerne«s Liv er den Kendsgerning, at Præsterne i de forskellige sekteriske Trossamfund, der findes blandt »Mormonerne«s Kolonier, meget sjældent udtaler nogen haard Kritik over »Mormonismen«. Den gamle Tidsfordriv at »afsløre« »Mormonerne«s Religion er saa at sige forsvunden. Det er rimeligt at antage, at den høje Standard i »Mormonerne«s Liv er tildels ansvarlig for denne Forandring.

Men der er endnu en eller to af de lokale protestantiske Præster (Salt Lake City), der ikke helt kan modstaa Fristelsen til at latterliggøre Historien om Guldpladerne. En af disse Kritikere har saa sent som i Aaret 1927 forsøgt paa at gøre

Joseph Smiths Historie om, hvorledes han fik Guldpladerne, latterlig. Han citerer Tallene angaaende Pladernes Størrelse og paastaar da, at de maatte veje ca. 600 Pund!

I det Mode, hvor Præsten fremkom med denne Paastand, var der en ung »Mormon«, der ikke var videre stærk i Troen. Præstens Udregninger af Pladernes Vægt var saa ulogiske, at den unge Mands Tro næsten var bragt tilbage i dens rette Plads. Han gik hjem og fortalte sin Fader, at Prædikantens Udregninger var taabelige.

Jeg har virkelig hørt Mænd, der glatvæk paastaar, at Pladerne maa have vejjet en 800 Pund. Hvad er Kendsgerningen angaaende dette Punkt? Profeten fortæller os, at Pladerne var i Størrelse 6×8 Tommer og udgjorde en Bogform 6 Tommer tyk. 35 20-Dollar Guldstykker vil dække en Plade paa 7×8 Tommer. Det vil tage 48 af saadanne Guldstykker til at faa en Tykkelse paa 4 Tommer. 48 Gange 35 Stykker vil give os en Guldmasse 4 Tommer tyk. Et 20-Dollar Guldstykke vejer 21½ Pennys Vægt (amerikansk), saa at Guldmassen 7×8 stort og 4 Tommer tyk vil veje 123 Pund (amerikansk).

Pladerne var dog ikke af purt Guld. Nephis Plader var lavet af Erts (Ore). Moroni nævner ogsaa Erts (Ore) som det Substans, hans Plader var lavet af. Pladerne indeholdt uden Tvivl en Kobberblanding. Kobber er lettere end Guld. Ydermere var et stort Kvantum Guld skaaret væk ved Graveringen paa Pladerne. Saa alt iberegnet vilde Pladerne have vejjet ca. 50 Pund.

Kendsgerningen, at disse Plader virkelig eksisterede, er saa grundfæstet, at man kunde ligesaa vel benægte alle menneskelige Vidnesbyrd og den almindelige Orden, som vi Mennesker lever og arbejder under, som man med Rimelighed kan kuld-kaste Historien om Pladerne. Otte ærbare, kristne Gentlemen giver os følgende alvorlige Vidnesbyrd om Pladerne:

»Det være herved vitterligt for alle Slægter, Stammer, Tungemaal og Folk, til hvem dette Værk monne komme, at Joseph Smith jun., Oversætteren af dette Værk, har vist os de omtalte Plader, hvilke

have Udseende af Guld; og saa mange af Pladerne, som ovennævnte Smith har oversat, have vi berørt med vore Hænder; og vi saa ogsaa Indgravningerne derpaa, hvilket altsammen har Udseende af ældgammelt, besynderligt udført Arbejde. Og dette bevidne vi med alvorlige og besindige Ord, at ovennævnte Smith har vist os de omtalte Plader; thi vi have set og løftet dem og vide med Vished, at samme Smith har dem. Og vi give vore Navne til Verden for at bevidne for Verden, hvad vi have set, og vi lyve ikke, Gud er vort Vidne.

Christian Whitmer.

Jacob Whitmer.

Peter Whitmer jun.

John Whitmer.

Hiram Page.

Joseph Smith sen.

Hyrum Smith.

Samuel H. Smith.α

Der er kun en af tre mulige Slutninger, vi kan komme til angaaende denne meget bemærkelsesværdige Erklæring: 1) Alle otte Mænd var bedragne; 2) de var alle bevidste Bedragere; 3) de fortalte alle Sandheden. Hvilken er den mest fornuftige Slutning at drage?

Kan det fremhæves med god Grund, at disse Mænd var bedragne? Kan det paastaas, hvis man vil bruge sin sunde Fornuft, at de var vildledte? Men de vidner om en mirakuløs Tildragelse, vil Tvivleren sige, og Renan, Hume og Huxley og alle de forskellige Tænkere siger, at alle Vidnesbyrd af den Slags skal man være mistænksomme overfor. Men lad os se. Vidner disse otte Mænd om noget overnaturligt? Er der noget mirakuløst ved at se en Bunke Guldplader? Er det et Mirakkel at holde saadanne Plader i Hænderne? Hvad disse Mænd højtideligt bekræfter, skete i det klare Dagslys. De var ikke i en Trance. De var ikke hypnotiseret. De saa ikke et Syn. Ingen Engle eller Aander aabenbarede sig for dem. Der er ikke en eneste overnaturlig Omstændighed ved hele Afæren. De saa med deres egne, naturlige Øjne. De folte og holdt paa Pladerne med den ganske almindelige og naturlige Følelsessans.

Hvis f. Eks. en Sag er oppe for Retten angaaende Salget af et Kvantum Guld. Vedkommende, der er sagsøgt for Salgsprisen, benægter i Retten, at Anklageren nogensinde har været

i Besiddelse af Guld. Anklageren fører da frem for Retten otte ærbare Mænd, den ene efter den anden, som Vidner. Hver af dem vidner bestemt, at de saa Anklageren nogle faa Minutter før, Guldet blev leveret, med et Kvatum Guld-Tabletter i sin Besiddelse. Hver eneste af dem bevidner, at de havde berørt Guld-Tabletterne. Ved Vidneafhoringens Slutning staar Sagforeren, der er Defensor for Anklagede, frem og begynder med stor Alvor at paavise, at alle disse Mænd var bedragne. Hvad vilde man tænke om Rimeligheden af en saadan Paa-stand? Kunde man tænke, at hans Argumenter var fornuftige? Kunde man anse ham for at være en oprigtig Mand? Vilde man ikke føle, at hvis Lejlighed tilbød sig, vilde han forsøge at bevise, at sort er hvidt.

Hvis otte Mænd alle kan blive bedragne angaaende en saa almindelig Ting som at have set noget Guld, og hvis de alle kan være bedragne med Hensyn til Pladerne og Berørelsen af disse, da er vi tvungne til at sige, at alle Menneskers Vidnesbyrd er yderst upaalidelige.

Men var alle disse Mænd bevidste Bedragerer? Før det med nogen som helst Rimelighed kan paastaas, at disse Mænd løj, maa man udfinde et logisk Motiv for, at de gjorde dette. Menneskelig Natur er indrettet saaledes, at otte Mænd med en sund Intelligens og en Gennemsnitskarakter ikke tilsammen bliver enige om at fortælle den samme Løgn angaaende en Sag af stor Vigtighed — bare for at fortælle en Løgn. Hvis disse Mænd løj, saa gjorde de det med et eller andet lavt Motiv for Øje. De maa have forventet at faa noget for deres Usandfærdighed. Men hvad kunde de have forventet at modtage ved at forøve et saa mægtigt Bedrageri? Ikke Penge eller Ejendom. Hverken Joseph Smith eller hans Paarørende var i Stand til at betale dem for at lyve. Kunde de have forventet verdslig Ære og Berømmelse for deres Usandhed? Det kunde de ikke; thi Joseph Smith var uden Indflydelse og Magt i Verden. Hans Navn var kendt for Ondt paa Grund af hans Forbindelse med Mormons Bog. Alt, de paa nogen Maade kunde

vente ved alvorligt at forsikre om Tilstedeværelsen af Guldpladerne, var Verdens Haan og Spot. Saa, hvis disse Mænd løj med Vilje, da løj de kun, for at de kunde nedbringe Menneskehedens Had over deres Hoveder. En saadan Ting er utænkelig. Det er absolut i Modstrid med alt, hvad vi kender til menneskelig Natur. Det er uforeneligt med vore sunde Fornuftprinciper.

At Joseph Smith virkelig havde Plader af en eller anden Slags er praktisk indrømmet af en Del Kritikere af »Mormonismen«. Daniel P. Kidder i sit Værk »Mormonisme«, publiceret i 1842, i sine Kommentarer om Vidneres Vidnesbyrd, siger: »At disse Mænd kan have set Plader er meget muligt — at Smith viste dem Plader, der for uvidende Mænd havde Udseende af Guld, er let nok at tro; og hvis han havde fabrikeret disse, vilde det ikke have været nogen større Grad af Genealitet.«

Professor J. B. Turner i »Mormonism in all Ages«, publiceret 1842, bruger den samme Teori med Hensyn til Vidnesbyrdet af de otte Vidner: »Vi er ikke alene villige, men ivrige til at indrømme, at Smith viste nogle Plader af en Slags, og at de (de otte Vidner) i Virkeligheden bevidner en Sandhed saa godt, som de er i Stand til at vide det.«

John Hyde i sit Værk »Mormonism, Its Leaders and Designs« (Mormonismen, dens Ledere og Planer), publiceret 1857, siger: »Enhver omhyggelig Læser er tvungen til at tro, at Joseph Smith havde nogle Plader af en Slags.«

Hvis der er noget i Menneskets Historie, der kan begrundes som absolut sikkert, da er det ud over al Tvivl og Diskussion, at Joseph Smith virkelig havde Plader, der »havde Udseende af Guld«, og at der paa disse Plader var »Indgravninger«, der havde Udseende af ældgammelt, besynderligt Arbejde«. Der er ingen holdbar Teori, der kan omstyrte disse to Kendsgerninger. Den, der forkaster disse to Kendsgerninger, kan ikke tage Tilflugt til Humes berømte Argument mod Tilliden til Vidnesbyrd angaaende Mirakler. Thi disse otte Mænd vidner

ikke om noget mirakuløst. De simpelthen bekræfter en Kendsgerning, der hændte ved det klare Dagslys. De var ikke be-
 dragne. Det er utænkeligt, at otte Mænd kunde vildledes an-
 gaaende en saa ligefrem Sag at se og berøre Plader, der
 »havde Udseende af Guld« med »ældgamle Indgravninger«
 paa dem. De fortalte ikke Usandhed. Der er intet muligt Mo-
 tiv, der kunde have faaet dem til at lyve. Historien om Op-
 dagelsen af Guldpladerne var gjort til Spot og Latter i den
 Egn, hvor de otte Mænd boede. Opdageren af Pladerne var
 forvist og forfulgt. Disse Vidner modtog intet uden Haan og
 Foragt ved at give deres Vidnesbyrd. Mænd lyver ikke for kun
 at faa som Lon Verdens Haan. De sætter ikke deres Navn til
 falske Erklæringer angaaende en eller anden Hændelse kun
 for at faa deres Navn i daarligt Ry. Dem, der forkaster Vid-
 nesbyrdet af disse Mænd, er tvungne til at sige, at disse otte
 Mænd var saa hengivne til Løgn, at de alle frivilligt blev
 enige om tilsammen at publicere en stor, alvorlig Usandhed,
 kun for at de derved kunde nedkalde Verdens evige Haan
 over deres Hoveder! At antage noget saa meningsløst, er at
 forkaste alt, hvad vi kender til menneskelige Erfaringer og
 den menneskelige Naturs Virkemaade.

FORNUFTMÆSSIG TEOLOGI.

Af Dr. John A. Widtsoe af de Tolvs Raad.

(Fortsat fra Side 256.)

Intet timeligt. Gud har aldrig givet en timelig Befaling. Hele
 Guds Skabelsesværk er, som allerede antydet, først bleven til
 aandeligt, derpaa timeligt. Det vil sige, formedelst den Aller-
 højstes Intelligens blev al Ting først skabt eller frembragt
 aandeligt; og enhver Del af det store Hele fremstiller saaledes
 en eller anden virkelig Nødvendighed, indbefattet i eller for-
 bunden med den »store Plan«. Derfor, lige meget hvad der
 frembringes paa Jorden for Menneskets Gode, maa det anses

som en Afbildning af store, evige, aandelige Virkeligheder. I Henhold til denne Opfattelse er ethvert Arbejde — selv om det kan betragtes for at være nok saa ringe og ubetydeligt, og lige meget hvor fjernt fra dette eller hint fundamentale Princip det tilsyneladende kan være — kun en Genpart af det aandelige og ubetinget nødvendige, for at Planen, under hvilken Mennesket virker, kan gennemføres.

Det er derfor af liden Betydning, enten Mennesket bruger sin Tid til at dyrke Jorden, til at lave Skotoj eller til at skrive Boger, dersom han blot udfører sit Arbejde paa en dygtig Maade. Alle saadanne Beskæftigelser er baade sammelige og hæderlige; og de er, som sagt, nødvendige Dele af den »store Plan«, og som saadan vil de lede Mennesket fremad paa den Bane, der fører til evig Udvikling. Hermed forstaar man altsaa, at lige meget til hvilket Slags Arbejde, man vier sig, forudsat, det er hæderligt, og at man helt og holdent ofrer sig for samme, kan man være forvisset om, at paa den sidste store Regnskabsdag vil den virkelige Belønning for saadan vel udført Gerning blive forvandet til eller omsat i aandelige Værdier, og som saadanne blive posteret eller indførte i de evige, himmelske Optegnelser. Den endelige Prøve, som Menneskets Bedrifter maa udstaa, drejer sig altsaa til sidst om *Kvaliteten*, man har fremvist, ikke om, hvilken Slags Arbejde man har udført paa Jorden.

Mennesket véd forholdsvis lidt. Uden paa Forhaand at vide eller tilfulde forstaa Hensigten med Guds fuldstændige Plan, den Plan, som han i sin uendelige Visdom har beredt for sine Born, antager Mennesket sin Del i samme; og fornuftig er det Menneske, der lægger sin hele Styrke for Dagen og ærligt udfører det Arbejde, lige meget hvad der ligger ham nærmest. Saadanne vil i Fremtiden erfare, at Belønningen for det Arbejde, de med Flid har udført her i Jordelivet, skal omdannes saaledes, at den vil straale med Ynde og Herlighed over al Forventning. Nej, mere endda: Man behøver ikke at vente ret længe paa Forvandlingen eller Belønningen for godt og ærligt udført Arbejde. Den, der med Liv og Lyst arbejder med, hvad

det end er — erhoder selv her paa Jorden Styrke og Kræfter, baade legemlig og aandelig, samt en usigelig stor Glæde for sine Anstrengelser. Alt hæderligt Arbejde er helligt, og for saa vidt det bliver godt udført, medbringer det sin egen Belønning, baade her og hisset.

Ikke desmindre bør jo enhver gøre sig Umage for at faa en saadan Beskæftigelse, som han helst foretrækker, og som han føler sig bedst skikket til. Dog er det muligt for de fleste paa en tilfredsstillende Maade at udføre næsten hvad Slags Arbejde, de foretager sig. Det Arbejde, vi endelig griber til, bør vi antage med Henblik paa dets evige Værdi.

Uegennytte. For Mennesket at antage en Stilling i Samfundet — maaske en, han aldeles ikke er tilfreds med; at udføre godt og ærligt, hvad som helst man maa tage fat paa — maaske noget ganske andet Arbejde end det, han helst vil beskæftige sig med; at elske og være tilfreds med saadan Gerning samt helt forglemme sig selv for andres Skyld — se, dette er ikke en let Sag. Et saadant Liv er ensbetydende med Selvfornægtelse, Selvtvang, Selvunderkuelse; og den alene kan udholde det, som er i Besiddelse af en urokkelig Tro paa Forsynets Styrelse og en klar Forstaaelse angaaende Frelsens Plan.

FREMTIDENS HAAB.

Tiden er ustandselig. Der var et Igaar, der er et Idag, og der vil komme et Imorgen. Evangeliets Plan indbefatter al Tid. Fremtiden spiller en stor Rolle i den evige Plan.

Idag. Af alle Dage er den Dag Idag den allervigtigste. Den er hele Fortidens Produkt. Dersom enhver Idag er stor, vil Imorgen blive endnu langt større. Den eneste Maade, hvorpaa man kan opnaa den rene, sande Livsglæde, er at man kun tænker lidt paa Imorgen, men lever saa meget som muligt Idag.

Imorgen. Men alligevel kommer med Sikkerhed Morgendagen. Solen gaar ned; saa sover vi en Stund; og saa vaagner vi op og gaar en ny Dag i Mode. Stedse oprinder der nye Dage. Idag er os en vigtig Dag; men der kommer endnu en

anden, en vigtigere Dag. Hvad Morgendagen bærer i sit Skød for os, beror for en stor Del paa Idag. I hvert Fald vil Morgendagens Begyndelse blive lig Idags Aften. Vort Haab for Imorgen kommer an paa, hvorledes vi har anvendt den Dag, der hedder Idag. Tidsaldrene kommer ikke med pludselige Spring. Skridt efter Skridt kommer de, og Dag efter Dag glider de ind i Evighedens Skød.

Den Lov, der gælder for Dagen Idag, er, at Glæde vil forklare enhver kommende Imorgen, dersom vi godt og trofast udfører vort Arbejde Idag. Intet Menneske véd, om dets Imorgen vil finde det her paa Jorden eller i en anden Tilværelse med nye Pligter og under nye Omgivelser. Men om en Ting er man aldeles sikker paa, nemlig, at Jordelivets Tilværelse vil vedblivende udgøre en Del af en evigvarende Fremtid, og at vi vil tage fat paa vort Arbejde, hvor vi nedlagde det Igaar.

(Fortsættes.)

JEG TALER.

Jeg er det største Ord i Sproget.

Jeg er det fundamentale Princip i al Religion, Grundvolden til al Forretning.

Foruden mig vilde Regeringer, Domstole, Banker og Familie-Institutionerne synke i Ruiner.

Jeg holder Kaos borte fra Verden.

Jeg fylder Hjertet med Mod, trods Vanskeligheder og Ansigt til Ansigt med Misundelse og Had.

Jeg opholder dit Smil, indtil Nederlag vender sig til Sejr.

Næsten alle Sorger og Bekymringer, som Mennesket kender, kommer fra min Ærkefjende — Frygt.

Jeg er Tro.

Young People.

»Betragt Generationerne fra gammel Tid og se: Stolede de nogensinde paa Herren og var beskæmmede; eller frygtede de ham og blev forladte; eller foragtede han nogensinde dem, der paakaldte ham?«

DE LYKKELIGSTE MENNESKER.

De lykkeligste Mænd og de lykkeligste Kvinder, vi kender i Verden, er dem, der lever deres Liv i Overensstemmelse med Lærdømmene i Jesu Kristi Evangelium. Det er dem, der har en Forsikring om et evigt Liv. Det er dem, der forstaar Hensigten med vor Tilværelse. Det er dem, der foler, at søge først Guds Rige og hans Retfærdighed mener alt det, Mænd og Kvinder kan nyde i dette Liv eller Livet efter dette.

George Albert Smith.

NADVERVERS OG KORLEKTIE

for September 1928.

Nadververs:

Igen vi staar ved Herrens Bord,
Med Jesus, vor Forløser stor;
I Tro paa hans Forsoningsdød,
Der ene frelser os for Nød.

Korlektie:

11. Vi fordrer Ret til at dyrke Gud den Almægtige i Overensstemmelse med vor egen Samvittigheds Bydende og indrommer alle Mennesker den samme Rettighed; lader dem tilbede hvad som helst, hvor som helst og paa hvilken som helst Maade, de behager.

INDHOLD:

Præsident Widtsoes Besøg.	257	Fornuftmæssig Teologi	268
Passerer Et Hundrede	262	Jeg taler	271
Hvad Utah producerer	263	De lykkeligste Mennesker	272
Hvorfor jeg tror paa Mormons Bog	263		

SKANDINAVIENS STJERNE, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges Organ i Danmark og Norge, udkommer den 1. og 15. hver Maaned og koster 6 Kroner pr. Aar eller 25 Øre pr. Nummer. Til Salg paa alle Missionens Kontorer.

Udgivet og forlagt af JOSEPH L. PETERSEN, Korsgade 11, Kbhvn. N.

Trykt hos F. E. Bording.